

СТО СЕНКИ НАД БЕОГРАДОМ

Колика је улога појединца у историји, а колико историјске околности обликују човека? Да ли се о прошлости боље говори кроз извештаје о догађајима или кроз приче о људима? Да ли је, у том погледу, при настајању ТВ серија и књига аутора Александра Диклића старија била идеја о "Београду, вечитом граду" или о "Сто сенки над Београдом"? **Како год било, језгро је заједничко а порив је исти: лично родољубље у најширем смислу речи и жеља да се оно шири кроз сазнавање о историји једне земље и преноси као самосвест о вредностима једног народа. Београд, обједињујући то двоје, постаје симбол.**

Из опчињености духом места - из осетљивости за све драматичне мене станишта на раскршћу светова, царстава, цивилизација, из поштовања за страдања и прегнућа, падове и узлете његових становника, из разумевања значаја оних који су га походили и са злим и са добрим намерама, из пажње усмерене и на личности које су Београд наткриле тамним сенакама и на оне који су га просветлиле и узвисиле - настала је ова повесница као својеврстан биографски лексикон. Од чињеница и митова, од научне грађе и анегдота ауторовим смислом за живописност приповедања склопљено је обимно, оригинално, узбудљиво штиво. Тај лични избор приказивања прошлости у сто поглавља постао је књига коју би сваки Београђанин ваљало да чита како би њеним садржајем био подстакнут да ствара сопствени доживљај повести.

Ваља приметити да преношењем из медија у медиј, са телевизије у књигу, "Сто сенки над Београдом" неминовно губе нешто од раскошне визуелне димензије, ону задивљујућу покривеност сваке речи и сваког навода одговарајућим графикама, фотографијама, факсимилима и покретним сликама. Али суштина овог погледа у прошлост, који прочишћава и оснажује поглед у будућност, остаје иста.